

[Pilgaard Andersen]

vigtigt et job som forstander for 400 åndssvage samt ca. 400 ansatte på en af landets allerstørste institutioner.

Besvarelse (8/2 80):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Med henblik på tilvejebringelse af nærmere oplysninger om omstændighederne ved besættelsen af den omhandlede stilling har jeg i dag udbedt mig en udtalelse fra Århus amtsråd. Når amtsrådets svar foreligger, skal jeg vende tilbage til spørgsmålet.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 6, der var:

6) Forespørgsel til statsministeren og energiministerne:

Forespørgsel [om Danmarks energiforsyning] af Annelise Gotfredsen (KF) og Arne Christiansen (V) m. fl.

(Forespørgsel nr. 16).

Forhandlingen genoptoges.

Forhandling

Annelise Gotfredsen (KF):

Ved gentagne udtalelser har regeringen med statsministeren i spidsen bekræftet, at kernekraft var en del af regeringens energipolitik, og at kernekraft var en nødvendighed for at skaffe den største grad af forsyningsikkerhed i en verden, hvor energiknaphed bliver mere og mere truende. Sidst udtalte statsministeren dette ved besvarelse af spørgsmål her i tinget den 16. januar, og til Amtsavisen, Randers, udtaler energiministeren den 25. januar, at vi må forvente at have 4-5 kernekraftværker i gang omkring år 2000.

Med regeringens bratte omslag må vi nu søge at skaffe den energi, som disse kernekraftværker ville have givet os, på anden måde. Den forsyningsikkerhed, der har været et mål for regeringens energiplanlægning, er nu trådt i baggrunden, og vi må imødeset stigende vanskeligheder med at skaffe os erstatning ved import af anden energi. Da uran skal anvendes i kraftværker, er mulighederne

for andre energikilder i realiteten kun olie og kul i denne forbindelse.

Jeg behøver næppe nu at gå i dybden med udredninger om nødvendigheden af, at vi friger os fra olieafhængighed. Det står vist klart for os alle.

Statsministeren har udtalt, at den nye plan betyder, at ét kernekraftværk i 1990 må erstattes med kulfyring. Dette stemmer ikke ganske med ministerens redegørelse, hvori han forudser, at to kraftværker erstattes. Alt-så skal der i 1993 skaffes 10-11 pct. anden energi. Jeg vil i øvrigt gerne bede ministeren meget nøje redegøre for, hvorledes man er kommet til tallet 3-4 pct. i olieækvivalent af landets samlede olieforbrug, som udgøres af et kernekraftværk. Det rigtige tal nærmer sig 5-6 pct. Det fremgår af energiplanen og betyder, som jeg før har fremhævet, at ca. 23 pct. eller henvend en fjerdedel i året 2000 skal skaffes på anden måde, og denne måde må i hvert fald ikke være olie.

Selv om vi opfylder energiplanens mål, vil en meget stor del, op mod 50 pct., af vort forbrug stadig omkring år 2000 udgøres af olie. Det er i sig selv en uhyggelig stor afhængighed, som ikke må udvides. Af smertelig erfaring ved vi, hvad de 5 pct., som svarer til et kernekraftværks andel af totalenergiforbruget, betyder for vort samfund.

Det vil derfor være naturligt at søge at omlægge til et øget kulforbrug, og det er da også det, statsministeren peger på. Men der er desværre en ikke ringe mulighed for, at også kulforsyningerne i fremtiden vil blive særdeles sårbare. Det i øjeblikket billigste og sikreste eksportland er Sydafrika, men import herfra er afhængig af usikre danske beslutninger. For både USAs og Australiens vedkommende er der vanskeligheder omkring udskibningshavnene. Danmarks muligheder for at dække et stærkt stigende kulbehov fra Polen er ikke til stede, idet det indenlandske forbrug er stærkt stigende, og joint ventures projekter må anses for særdeles usikre.

Man kan heller ikke se bort fra, at det kan blive vanskeligt at skaffe arbejdskraft til kulminerne. Brydningen af kul er farligt arbejde, der koster i tusindvis af menneskeliv, og selve minesikkerheden for det omgivende miljø kan ikke udelukkes at lægge hindringer i vejen for driften. Således er der f.eks. i USA indført nye sikkerhedsbestemmelser og